

Z knihy "Chronologicko-esoterická analýza současné civilizace" Georgije Sidorova. Překlad Klára, publikoval leva-net (leva-net.webnode.cz).

Kapitola 26

NĚKOLIK SLOV O SOSO DŽUGAŠVILIM

...

S těmi slovy slavnostně otevřel kohoutek samovaru a začal plnit dvě misky vonícím vylouhovaným čajem... Když se rozlučkový oběd chýlil ke konci, stařec zvažněl a zeptal se:

„Ještě sis nerozmyslel poznat Stalina, mládenče?“

„Ne, ale zdálo se mi, že na to nebudeš mít čas.“

„Čas je. Do tvého odjezdu zbývá hodina a půl. To docela stačí, navíc tě seznámím s tím nejdůležitějším - s podstatou. Myslím, že pro začátek ti to bude stačit. S detaily se časem vypořádáš sám. Teď si vezmi svůj batoh a půjdeme do tvého člunu. Benzín jsem sehnal, ale ještě je ho potřeba nachystat. O Soso Vissarionoviči si promluvíme později, až bude všechno hotovo.“

Podle starcovy rady jsem odnesl batoh do člunu, dolil benzín, a potom se vydal zpět na svah k lomu. Na dvoře jsem se rozhlížel po hospodáři, ale nebyl tam. Vešel jsem do domu a uslyšel jeho hlas.

„Rozluč se se svým ohněm, bude hořet do tvé příští návštěvy. A tak to bude vždy, až dokud se nerozejdeme...“

V hlase ochránce jsem zachytil smutný tón.

„A proč bychom se měli rozejít?“ zeptal jsem se a popošel jsem ke stolku, na kterém hořela jeho obrovská svíce.

„Tak to chodí, Juro, to je život. Není to naše vina... Moje cesta se chýlí ke konci, tvoje teprve začíná,“ řekl tajemně, a potom už s úsměvem dodal:

„Podívej, tvůj oheň poznání. Plane ne na svíci, ale v tvém srdci. Svíčka je odraz. Pamatuješ, jak jsem při setkání řekl, že zhasly svíce mých žáků?“

„Pamatuji,“ přikývl jsem.

„Teď rozumíš smyslu?“

Ze starcových slov mě uvnitř zamrazilo: toto je ono? Zdá se, to není ve svících, ale v srdcích... Vůbec nezhasly svíce, ale srdce těch, které se snažil tento starý šedivý volchv probudit.

„Člověk probuzený, který vstoupil na stezku svého osudu a po rozvaze se rozhodne sloužit ne Pravdě, ale svému neukojitelnému mamonu, je horší než zrádce,“ přerušil mé myšlenky ochránce.

„A bylo jich hodně?“ zeptal jsem se.

„Oportunistů?“ opáčil šedovlasý. „Našli se...“

„Ale možná že nejsou všichni ztraceni, někdo by se dal najít.“

„Možná máš i pravdu, ale já jsem nechtěl nikoho vracet... A teď už není koho hledat. Znovuzrození se svým osudem nevycházejí... To je zákon vesmíru.“

„Trest Stvořitele?“

„To není trest. Vyšší síly nikoho netrestají, člověk se trestá sám. Experiment se svým nevědomím se ještě nikomu nepodařil. Dobrá, člověk se mýlí, něco nebere v úvahu, mnohé nezná, ale pokud všechno pochopí a pozná, ale přesto cynicky volí záměry zcela

nepřijatelné pro své nevědomí, to už je svár - konflikt mezi hlubokým a povrchním. Pochopitelně, že bouřící se podstata začne ničit tělo, které se jí snaží podmanit. Tož tak, hochu.“

Stařec se na několik vteřin nad něčím zamyslel a odmlčel se.

„Můj oheň neuhasne,“ přerušil jsem prodlužující se pauzu.

„Ty se nezlomíš, i kdybys chtěl,“ zasmál se ochránce. „Ty jsi z jiného těsta. I čelo máš ze žuly. Kdo všechno už se o něj rozbil. Dokonce i tvoji příbuzní. O tobě nepochybuji, takže mě nemusíš přesvědčovat. Tvůj oheň neuhasne... Ale budou ho v tobě hasit! A nemilosrdně,“ řekl prorocky... „Zdá se, že všechno je hotovo. Je čas posadit se a pohovořit o velkém a nešťastném muži.“

S těmi slovy šedovlasý odešel od "Rudého rohu" a pokynul mi na mé místo ve vedlejších pokojích.

„Nebudu se zabývat tajemstvím narození Soso Džugašviliho, to by trvalo příliš dlouho. Připomínám, že se na světě objevil 21. prosince - na začátku slunovratu, v první den Koledy – božského ztělesnění velkého Rodu a našeho předka Dažboga. V těchto slavných dnech do našeho světa obvykle přicházejí bývalí védičtí žreci: například ty sám, a já též. Moje narozeniny, chlapče, jsou ve dnech jarní rovnodennosti... Svým prvním zasvěcením - "být nebo mít" - malý Soso prošel v pěti letech. Jeden z ochránců v Gruzii to zařídil. Posléze se Stalin snažil toho člověka najít, ale nenašel... Setkání mladého Sosa s tím, kdo ho postavil před úkol volby, mohlo být i neúspěšné. Byl by někdo jiný, neméně vynikající, ale v té době Rusko potřebovalo Stalina.“

„A v čem spočívalo první zasvěcení malého Stalina?“ zeptal jsem se vypravěče.

„Na narozeninách, kam byl Soso pozván, mu jeden z hostů dal do kapsy hračku - pistoli. Malému Džugašvilimu se hračka moc líbila, toužil po tom úžasném revolveru, ale přitom jej nevzal, a najednou, když se vrátil domů, chlapec objevil revolver v kapse! Jak se tam dostal, Soso nevěděl, ale to mu nedělalo příliš starosti. Byl vyděšený z toho, že má u sebe cizí věc, i když dobře věděl, že ho nemohou podezřívat. Děti na oslavě bylo hodně a se zbraní si hráli téměř všichni. A co tedy udělal? Šel v noci a bouřce vrátit cizí zbraň. Samozřejmě, že po volbě "být" začali na mladého Džugašviliho pečlivě dohlížet. On tuto pozornost cítil, ale nemohl přijít na to, od koho je. Nenápadně, nestrukturovaně budoucího Stalina ovlivňovali. Lidí si získával svou čestností, a samozřejmě, vrozenou spravedlivostí... Všichni, kteří vzpomínají na chlapce Džugašviliho, jedním hlasem říkají, že čestnějšího a poctivějšího člověka neviděli. Setkal jsem se s těmi lidmi a myslím si, že nelžou. Proč by lhali? Zvláště dnes, kdy se na Stalinovu činnost vylévá tolik špíny. Měl bys vědět, že Soso Džugašvili od 14 let začal psát poezii. V 17 letech byl považován za nejlepšího básníka Gruzie.“ A pak stařec po malé pauze začal číst rusky smutnou báseň o staříkovi, který chodil od domu k domu a snažil se lidem přinést pravdu o životě, ale tu pravdu mnozí nechtěli, a aby o ní neslyšeli, starce nakonec otrávil.

Ted' tuhle báseň mladého Stalina znám nazpaměť, ale tehdy jsem ji slyšel poprvé a její obsah mnou otřásl do hloubi duše.

„Takže to napsal o sobě, o svém těžkém osudu!“ zastavil jsem "šamana".

„O sobě,“ souhlasil. „I o své smrti. Jeho taky otrávil.“

„Takže měl předtuchu?“

„Vypadá to, že ano,“ přikývl stařec. „Ale začínáme se vzdalovat od podstaty, hochu, zacházíme do detailů. Myslím, že bys měl pochopit, že Stalinovo studium v semináři také nebyla náhoda, mladý Soso brzy pochopil podstatu Bible a porozuměl, s jakým cílem byla napsána... Stalin byl neobyčejně inteligentní a nedal se oklamat interpretacemi židovsko-křesťanského svatého Písma. Ne náhodou se mladík Soso objevil i v observatoři. Názorně studoval zákony nebeské mechaniky, viděl rotaci Měsíce kolem Země, Jupiteru kolem Slunce, a mnohé další. Hvězdný řád mu ukázal, že v kosmu vládne Zákon. Není v něm nic chaotického. To v lidské společnosti vládne chaos. Tento sociální chaos je na Zemi vytvářen uměle, především prostřednictvím zákonů, které lidem ukládají dravci, vládcí, kteří si urvali moc... Pamatuj si, mládenče, Stalin nikdy nebyl profesionální revolucionář. O tom napsal ve své závěti.“

„Cože, Stalin zanechal závět?“ zeptal jsem se mimoděk vypravěče.

„Zanechal a máš ji v batohu,“ usmál se správce. „Přečteš si ji doma. Mladého Sosa Džugašvili objevili lidé, kteří chápali, že Rusko je odsouzeno, že car slaboch neudrží moc a zemi zaplaví vlna krvavého chaosu. Kdo byli ti lidé, na tom nezáleží. Někteří věří, že z vyšších kruhů policie, někdo to popírá. Důležité je, že pracovali s mladým Sosem a ukázali mu podstatu toho viditelného zednářství druhého řádu, které na konci XIX. století bouřlivě vyrašilo po celé ruské říši. Nejen to, Sosovi byla odhalena i tajemství "Bohem vyvolených", mnohé pochopil už v semináři, když studoval Bibli. S obsahem Talmudu ho seznámili už tajně. Ruský překlad kodexu "Šulchan aruch" (*kodex shrnující židovské náboženské právo, p.p.*) v té době ještě nebyl k dispozici, ale někdo ho již přeložil. Ne pro veřejnost, spíše pro tajnou službu. Jsem přesvědčen, že Stalin byl dobře obeznámen s Talmudem, protože jej později v rozhovorech se členy své vlády někdy citoval. Ale to jen tak mimochodem. Nyní víš, jaký důvod Sosa dotlačil do brlohu profesionálních revolucionářů. Ten ho také přiměl přijmout jméno Josef. Podle legendy se mladý Džugašvili teď měl stát po svém původu jedním z vyvolených. Sám Stalin se o svém "židovství" nešířil, ale pověst byla vypuštěna a udělala své: velmi brzy "horliví revolucionáři" začali pokládat Josefa za svého, což on vlastně chtěl. Nebylo jiné cesty. Celé revoluční hnutí v Rusku ovládali Židé a cizí mezi sebe nepouštěli... Druhé zasvěcení Sosa Džugašviliho proběhlo během jeho prvního vyhnanství v Solvyčegodsku. Zde se setkal s jedním ochráncem - Alexandrem Bělovem. Samozřejmě, místo vyhnanství mladého Stalina nebylo náhodné, a tady je důvod: v roce 989, když pod útokem Putjatova vojska padla Stará Ladoga, křesťané-ničitelé se hned vydali k chrámu Velké Lady, který stál na jižním břehu jezera. Nicméně během obléhání města žreci stihli chrám přenést, zdi samozřejmě zůstaly, ale všechno, co bylo v něm, zmizelo. Především se vypařila hlavní relikvie chrámu, zlatá socha Lady s maličkým Lelem na rukou. Kam to všechno zmizelo? Na východ, do země Galindů, v oblasti dnešního Solvyčegodsku. Tak začal nevídaný pochod zlaté orianské Lady do jednoho z podzemních útočišť, opuštěných Rusy-Oriany na náhorní plošině Putorana, ale my teď mluvíme o Stalinovi, ne o osudu zlaté relikvie. Takže, Alexander Bělov byl v době exilu Sosa Džugašviliho v Solvyčegodsku zodpovědný za svaté místo, kde se nějaký čas nacházel druhý chrám bohyně, a on se setkal se Stalinem a přivedl ho na místo bývalého chrámu. To se ukázalo jako dostačující. U mladého Sosa se probudila jeho rodová paměť. Ne po

gruzínské, ale po ruské linii. Viděl sám sebe jako slovanského žrece v dobách Křtění... Podle slov Bělova Stalin dokonce poznal místo, kde stávaly budovy chrámu. Chodil vzrušeně po travnatých náspech a v očích mu stály slzy. A tady, na místě bývalého druhého chrámu Lady, Alexander Bělov vyprávěl mladému gruzínskému chlapci, duchovnímu potomku ruského žrece-ochránce, o velké Orianské Hyperboreji. O jejím dědictví ve formě kastovní nerovnosti, které dovolilo v průběhu tisíciletí dál oddělovat od tří vyšších stavů jak nevolníky, tak psychopaty - nedotknutelné. Díky Bělovovi se budoucí vůdce hodně naučil a ještě více pochopil. Často se setkávali na troskách chrámu a beze svědků vedli dlouhé a plodné rozhovory. Alexandr Bělov se nesnažil Stalina učit. Jeho mise spočívala jen v tom, aby pomohl svému chráněnci vzpomenout si na zapomenuté... A to se mu skvěle podařilo. Stalin se vrátil ze solvyčegodského vyhnanství jako úplně jiný člověk. Teď byl revolucionář jen na povrchu, uvnitř nebyl vůbec marxista, spíše jeho opak, ale to vnímal jen on sám. V Solvyčegodsku se Džugašvili dozvěděl o tajemstvích Uralu, podzemních úkrytech na planině Putorana na východní Sibiři. Uslyšel o stovkách mrtvých, tajgou přikrytých ruských městech prvního státu na Zemi po potopě světa, tajemné Aratty. Když Stalinovi revolucionáři znovu hrozilo vyhnanství, bez váhání si vybral západní Sibiř. V Narymském kraji pobyl Soso Džugašvili krátce, ne více než měsíc, právě tolik, kolik potřeboval, aby navštívil ruiny jednoho z hlavních měst Aratty. Toto mrtvé město se zbytky dvou chrámů leží v blízkosti řeky Tym ve tvé rodné Tomské oblasti. Přejde čas a ty ho rovněž navštívíš. Je to místo nebývalé síly a místo, kde budeš muset projít iniciací.“

„Jako Stalin?“ zeptal jsem se starce.

„Ano, jako Soso Džugašvili,“ odpověděl důrazně. „Musíš procítit svou sounáležitost s touto zemí, s tradicí Borejců a jejich předků - velkých Oriánů, jinak by ses narodil jen ve slovech.“

Po těchto vedunových slovech nastalo napjaté ticho. Abych ho nějak uvolnil, zeptal jsem se:

„Proč brzy po návštěvě mrtvého města Stalin z Narymu utekl?“

„Jak u něj dalo očekávat,“ už mírněji řekl správce. „Mimochodem, se svými narymskými přáteli, kteří mu ukázali to starobylé město, si Stalin dopisoval po zbytek svého života, ne jako hlava státu, ale prostě jako člověk. Nejproduktivnější a nejzajímavější exil bylo Džugašviliho třetí vyhnanství v Turuchansku. Pochopitelně, že Kurejku si vybral sám. A žil tam až do konce svého trestu, celé čtyři roky. Aby zmátl možné sledování, mám na mysli zednářské, ne policejní, Stalin se začal aktivně zabývat lovem. Trávil měsíce na lovu v podhůří Putoranu. Žil v chýších mnoha lovců, spřátelil s pastevcí sobů Kety a severními Evenky. Znal se s jejich šamany... A nikdo nezpozoroval na pozadí jeho nepokojných cest tajgou to hlavní: Stalin čtyři roky studoval. Studoval tvrdě a vytrvale. Studoval u ochránce Kurejky, u člověka, který má nejvyšší védické zasvěcení, u Jaroslava Čerdynceva. Neřekl jsem ti jeho skutečné jméno. Pouze jeden ze vžitých pseudonymů. Doufám, že se proto neurazíš?“

„Ne, samozřejmě, chápu to,“ přikývl jsem.

„Čtyři roky Soso Džugašvili studoval u Čerdynceva psychologii, zákony vládnutí, ale i všechny známé formy okultních ochran. Bez takového vzdělání by budoucí zachránce ruské

země prostě neobstál. Později, během velkého Stalinova tažení proti celé té smečce, mágové z okultních oddělení zednářských lóží a mocní židovští mágové bezradně krčili rameny. Všechny jejich magické konstrukce, zaměřené na fyzické odstranění nenáviděného nepřítele a nadčlověka, končily jen silnými odrazy, které nemilosrdně udeřily do nich samých. Stalin navzdory všem jejich snahám zůstal zcela nezranitelný. Ale to jsem trochu předběhl a neřekl ti, co jsem chtěl. Ano, ze Sosa Džugašviliho se stal dobrý mág, nebo ještě lépe - psycholog a expert na řízení. Ale to všechno byl jen základ, tedy minimum, bez něhož by bylo Josefu Vissarionoviči hodně zle.“

„Právě jsi řekl, že Stalin zachránil ruskou zemi a nás Rusy, ale vždyť je považován za despota a vraha,“ pronesl jsem.

„Vraha, jako já a ty?“ usmál se stařec. „Ale pak si všimni těch, kdo ho obviňují. Buď jsou to potomci horlivých revolucionářů, nebo kazatelé idejí západní liberální demokracie, tady nám pod nosem.“

„Nebo potomci rozkulačených rolníků,“ dodal jsem.

„Nu což, abys pochopil všechno, začneme od začátku, od našich horlivých revolucionářů,“ povzdechl si vedun, „a skončíme organizovanými rolníky. Musíš si uvědomit, hochu, že žádná revoluce se neobejde bez obrovských finančních investic. Ve všech sociálních kataklyzmatech se nižší vrstvy tupě a cynicky kupují, stejně jako se kupují prostředky masové dezinformace a velení tajných služeb... Pro takové věci jsou potřeba peníze, a hodně. Teď přemýšlej, odkud se vezmou takové finance?“

„Pochopitelně, že z kapes židovských bankéřů,“ nasadil jsem chytrý výraz.

„Máš pravdu, ruskou revoluci financovala prostřednictvím zednářských lóží právě tato sebranka. Ale bylo by nespravedlivé pominout ještě jednoho podporovatele ruské revoluce. Mám na mysli císaře německé říše Viléma II. Na jeho rozkaz německá státní pokladna vyčlenila v roce 1915 dva miliony marek na revoluční hnutí v Rusku, a pak v průběhu dvou let k nim přibylo dalších 40 milionů. Převodem německých peněz "horlivým revolucionářům" se zabýval německý agent Žid Parvus. A vůbec byly tyto prostředky pouze vedeny jako německé, ve skutečnosti byly židovské, stejně jako finanční příspěvky na ruskou revoluci od Rothschildů, Warburgů, Kuhnů, Oppenheimerů, Friedmanů a mnoha dalších, jejichž peníze plynuly na účty Lenina, Trockého, Ofeldbauma, Rosenfelda, Rakovského a dalších známých horlivých revolucionářů přes banku švédského Žida a bankéře Schiffa. Teď chápeš, chlapče, že peníze nebyly na ruskou, ale na židovskou revoluci v ruském impériu. Židé, většinou zednáři druhého řádu, se prostřednictvím uměle vytvořeného chaosu v ruské společnosti rychle drali k moci. V cestě všem těm na ruské krvi tančícím vyvrhelům do roku 1911 úspěšně bránil velký muž, ministerský předseda ruské vlády P. A. Stolypin, ale v září 1911 byl ochránce pořádku a zákona smrtelně zraněn v Kyjevské opeře dvěma výstřely zblízka. Samozřejmě, zavraždil ho židovský fanatik Mordechaj Bogrov. Měl bys vědět, chlapče, odkud se bere tento židovský fanatismus.“

„Jestli se Židé bezpodmínečně, jako termiti, podřizují svému kněžskému centru, pak je to u takových, jako Bogrov a Kaplan a další, jasné,“ řekl jsem.

„Otázka je to samozřejmě diskutabilní, ale samotný fakt, že svou povahou velmi plachý národ, k tomu velký milovník příjemného života, najednou zničehonic projevuje takovou

obětavost, vybízí k zamyšlení.“

"Šaman" na okamžik přerušil vyprávění...

„Takže, po smrti Stolypina byla cesta k ovládnutí Ruska Židům otevřena,“ vzpomínal se stařec. „A všichni tito "horlivci" se do šesti let zmocnili vlády nad Ruskem. Ve světě existují dvě větve zednářství, mládenče, jedna jeho větev je revoluční. K ní patří zednáři egyptského ritu. Nazývá se "Memfis misrajim". Druhá větev je administrativní. Ta se nazývá skotský ritus. Prozatímní vláda v čele se zednářem Kerenským reprezentovala právě skotský ritus. Tito zednáři administrátoři v tichosti, jednajíce svým vlastním stylem, svrhli cara a pak na příkaz shora předali moc do rukou bolševiků. Ve skutečnosti zednářům revolucionářům. I tady tekla krev ruského lidu. Nejprve byl rudý teror, potom občanská válka, pak všeobecný kurz ke světové revoluci... Do pekla jsme měli jít, podle jejich plánů, my Rusové. Od toho už je nevyhnutelná smrt národa.

Stalin, nacházející se uvnitř jejich "buňky", pochopil, že pokud ve válce s bělopoláky (*polsko-ruská válka o území Ukrajiny v r. 1920, p.p.*) zvítězí Tuchačevskij, uvrhnou bolševici ruský národ k dobývání Evropy. To má být podle jejich plánu začátek světové revoluce. Získat moc nad národy a přitom prolít moře ruské krve. A co udělal Stalin? To je málo známé, protože je takřikajíc nevhodné to připomínat nebo o tom mluvit. Stalin pomohl veliteli polské armády Piłsudskému, mimochodem taky zednáři, ale skotského ritu, porazit Tuchačevského. Jak mu pomohl? Především špionáží a zadržováním nezbytných dodávek na frontu. Ale všechno bylo provedeno velmi chytře. A Josefa Vissarionoviče nikdo neobvinil. Jedině Tuchačevskij všechno pochopil, ale jeho argumenty nebyly brány vážně... Ano, Tuchačevského armáda byla poražena. Tím byla zachráněna nejen Evropa, ale především samotné Rusko. Miliony Rusů. Jenom za to by měli Stalinovi v každém městě a vesnici postavit pomníky, nejen u nás v SSSR, ale i v Evropě. Fakticky díky jeho úsilí bylo zastaveno velké světové zlo, revoluční chaos, který mohl zachvátit celou planetu.“

„Ale nejednal Stalin ve válce s Piłsudského Polskem jako zrádce?“

„Ne jako zrádce, ale jako opravdový humanista. Jako agent Boží rozvědky, jestli chceš. Právě díky němu padl plán "horlivých" na světovou revoluci... Je zajímavé, že všichni ti "géniové" pochopili, co se tehdy stalo, až během procesů v roce 1937, když je po řadě, jednoho za druhým, stavěli ke zdi. Stalin, chlapče, nikdy nikomu neukazoval svou mysl. On byl vždy ve stínu. Neběhal a nekřičel, ale vždy přesně věděl, co chce... Byl to stratég-voják a žrec v jedné osobě. Samozřejmě že, využiv především N. K. Krupskou, pomohl do kyttek Blankovi-Leninovi (*Blank bylo jméno Lenina židovského dědečka, jeho vlastní jméno bylo Uljanov, p.p.*). Unavovaly ho stížnosti nemocného vůdce Felixi Edmundoviči (*Dzeržinskému, p.p.*), že on, Stalin, zastavil rudý teror, že nepodepsal dokumenty o popravách tisíců ruských kozáků a rolníků, kteří povstali proti tyranii rudých teroristů. Lenin se dožadoval ruské krve. Stalin ho neposlouchal. Leninovy dopisy Dzeržinskému se stížnostmi na Stalina se dochovaly, Juro. Nejsou žádným tajemstvím. Přes všechnu svou nelibost k Josefu Vissarionoviči se o nich zmiňuje ve svých knihách dokonce i G. Klimov.“

„No ale jak tedy hodnotit procesy z roku 1937?“ zeptal jsem se.

„A co bylo v třicátém sedmém? Koho tehdy postříleli? Hlavně zrádce a katy ruského národa. To, že se do rány dostalo mnoho nevinných, není vina Stalina. Spíš jeho neštěstí.

Bylo to tím, chlapče, že zbavit se Lenina bylo mnohem jednodušší, než zbavit se Trockého. Trockij byl považován za druhého muže po Leninovi. Za ním stálo velení Rudé armády. On byl, jak víš, během občanské války lidovým komisařem obrany. Mnozí důstojníci z jeho rukou dostali funkce a hodnosti... Ale to není všechno: Trockij a jeho židovské okolí si bezprostředně po občanské válce zabrali veškerou moc na úrovni okresních, městských a regionálních výborů. **Musíš pochopit, že skutečná moc není ta daleko v Kremlu, ale ta na dosah ruky. Té je třeba se obávat.** A ne té, která je "u čerta na kuličkách" a o ničem neví...“

„Takže po Leninově smrti skutečnou moc v zemi měl Trocký, ne Stalin?“ zeptal jsem se "šamana".

„Na místní úrovni ano, tam to tak bylo. Stalin vytlačil Trockého od kormidla vlády nahore, ale na střední a nižší úrovni byla až do války skutečná moc v rukou příznivců Trockého. V tom je tragédie našeho národa. Lev Davidovič, zbavený nejvyšší moci v Sovětském Rusku, se ze všech sil snažil dostat zpátky, ale jak to mohl dokázat? Starým prověřeným způsobem: buď vytvořit chaos v zemi a vyprovokovat občanskou válku, nebo porazit proruskou vládu prostřednictvím další války se Západem. Stejně jako to zednáři udělali s carem Mikulášem II. Lejba Davidovič k dosažení svých cílů netroškařil, vytáhl celý svůj arzenál. Místní úřady se pod různými záminkami pustily do ničení národa. Naneštěstí i tajné služby měly v čele Židy... Jak je to v Talmudu? Všichni nežidé jsou nelidi... aneb "Nejlepšího z gojim zabiješ!". A tak se taky snažili o nejčestnější a nejduchovnější! Nejprve bez soudu a důkazů, ale potom dostali do rukou i soudy. A zkus si něco dokázat! A tak to bylo po celé zemi... tu vymyslí, že odhalili nové kontrarevoluční spiknutí, tu se ukáže, že rolníci zatajili obilí, tu obviní ze sabotáže. Zkrátka všechno možné. Jestliže Stalin nepodepisoval žádné papíry o popravách, to zpočátku nevadilo - "viníky" prostě tajně zabíjeli. S nálepkou kontrarevolucionářů. Kontrarevoluci bylo nutné vykořenit všemi dostupnými metodami. Tyhle krvavé orgie začaly hned po Leninově smrti a trvaly dobré dva a půl až tři roky. Pod záminkou zničení NEPmanů (*podnikatelé, buržoazie, p.p.*) zahynuly stovky tisíc nevinných lidí. Nyní se všechny tyto věci obvykle svalují na Stalina. Ale lidé si neuvědomují, že skutečná moc není ta kdesi daleko, ale ta, která je kolem tebe, navíc zaštitěná represivními trestními orgány. Josef Vissarionovič samozřejmě věděl, co se děje a kdo za tím vším krveprolitím stojí, že příznivci Trockého míří k druhé občanské válce, nebo možná k nové válce... Jen proto, aby se jejich patron Lejba Bronstein (*Trockij, p.p.*) opět dostal k nejvyšší moci... Stalin pečlivě studoval dokumenty pronásledovaných, ale neměl se čeho chytit. Lidé při mučení zpravidla sami sebe obvinili... A tehdy Josef Vissarionovič vytvořil souběžně s represivní strukturou NKVD svou vlastní supertajnou rozvědku. Tato kapesní rozvědku byla tak utajená, že o ní nic nevěděla ani tajná policie, ani Kreml, ani zahraničí... Stalin orientoval tuto strukturu na sběr materiálu v první řadě proti "horlivým". Proti "leninské" gardě potřeboval kompromitující materiál co možná nejdřív. A po nějaké době se na stole Josefa Vissarionoviče objevil následující dokument:

Kameněv - 40 mil. švýcarských franků v Credit Suisse, 100 mil. franků v Paribas, 700 mil. marek v Deutsche Bank. Bucharin - 80 mil. liber ve Westminster Bank, 60 mil. franků v Credit Suisse. Radzutak - 200 mil. marek v Deutsche Bank, 30 mil. liber ve Westminster Bank. Felix Dzeržinskij - 70 mil. švýcarských franků v Credit Suisse, atd.

Takže všichni tito oblíbenci světové internacionály, Židi a položidi, vrazi a podvodníci byli ještě i velcí zloději! A revoluci v Rusku potřebovali jen proto, aby zabíjeli a rabovali! Teď měl Stalin v rukou trumf, a závažný trumf. S ním mohl směle začít válku. A Josef Vissarionovič ji začal. První věc byla na nějaký čas ochromit tajnou policii.“

„Čistka by měla začít od ní, a pak čas sám ukáže, co dál?“ uvažoval Stalin.

A pozval si "železného Felixe".

„Jaké příběhy se navymýšlely o smrti Dzeržinského, neboli hebrejsky Frunkela, hochu. Dostali se až k tomu, že Felixe Edmundoviče okultně odstranil Nikolaj Roerich. Ve skutečnosti se srdce mučitele a vraha zastavilo poté, co mu Stalin nařídil vrátit nakradené. Nechci vyprávět, jak Stalin navracel zpět do země vyvezené prostředky. Bylo by to příliš nudné a únavné. Řeknu jen, že se Josef Vissarionovič se svým úkolem vypořádal obdivuhodně. Problém nastal pouze se "železným" Felixem. Ten natáhl bačkory dřív, než peníze vrátil... Ale na tom nemá Stalin žádnou vinu. Dzeržinskij se ukázal přespříliš emocionální...“

„Nebo chantivý,“ dodal jsem.

„Možná,“ přikývl vypravěč. „Kdyby Stalin nevrátil ukradené peníze zpět do Ruska, nikdy by nedošlo k industrializaci, chlapče. Co to znamená? To, že v budoucí válce by ze SSSR nezůstal ani mastný flek. Nová společnost se měla stát válkou motorů a Josef Vissarionovič to chápal. Chápal také, že bez traktorů a domácích kombajnů Sovětské Rusko zůstane bez rozvinutého zemědělství. Potravinová závislost, navíc v podmínkách hrozící války se Západem, může vést ruskou společnost k nejhoršímu: buď k postupnému zániku, nebo k přijetí takových podmínek, za kterých z Ruska zůstane jen jméno... To je důvod, proč Stalin tak spěchal s industrializací, ale trockističtí vyvrhelové industrializaci prostě nepotřebovali. Mohla změnit nedávno podrobené, okradené a zničené Sov. Rusko v silnou velmoc, proto celá jejich smečka škodila industrializaci, jak mohla. Udržující místní moc, jak Židé, tak zednáři stáhnutí do ilegality dělali nemožné, aby Stalin od svých plánů upustil... Nejen to, podle sionistických příkázání Trockého tajně pokračovali v represích. Zvláště jasně se to projevilo v období kolektivizace. Ty víš, chlapče, že S.T. dělají všechno určitou (přesnou) technikou. **Nejprve "sami" vytvoří precedens, pak na něj ukážou a provedou to, co bylo "jimi" naplánováno.** Tak se stalo i v Sovětském Rusku. Všechny ty rekvizice potravin, nekonečné odírání a rabování zemědělských hospodářství donutily rolníky, hlavně střední rolníky, do určité míry omezit svou výrobu. Tak došlo k tomu, že se v Rusku stalo nevýhodné vypěstovat mnoho obilí. Stejně bude tak či onak zabaveno... Před obdobím Nové ekonomické politiky (NEP) byly pozemky ležící ladem brzy skoupeny místní venkovskou buržoazií. Kulaci se v Rusku objevovali už před revolucí, ale nebylo jich mnoho. Tehdy venkovští boháči hlavně skupovali pozemky od zkrachovalých vlastníků. Až k pozemkům „obščiny“ to nedošlo. *(Zde se naráží na Stolypinovy agrární reformy z let 1906-11, kdy došlo k masivní privatizaci půdy „obščin“, obecních komunit. Rolníci, kteří tehdy vystoupili z obščiny, dostali svůj podíl, ale tyto podíly byly záměrně příliš malé a nemohly je uživit. Následně pozemky od těchto vlastníků ve velkém skupili bohatí podnikatelé. Tak vznikla v Rusku vrstva bohatých soukromých vlastníků půdy - kulaků. Postup dost připomíná postup privatizace JZD v 90. letech u nás. Zajímavé je, že sami rolníci privatizaci „obščiny“ většinou odmítali jako porušování starých zvyků. Pozn. překl.)* V období NEPu se všechno změnilo. Objevilo se velké množství kulackých hospodářství s desítkami či dokonce stovkami dělníků. Nemám na mysli Sibiř, hochu, ale evropskou část Ruska,“ upřesnil šaman. „Na Sibiři kraloval převážně střední rolník. Na kulaky nikdo pracovat nešel. Tam bylo volné půdy dostatek. Samozřejmě, na Sibiři byli i chudí, ale to byli ti, kteří pracovat nechtěli. Kulaků tam bylo velmi málo. Proč ti to všechno tak podrobně

vyprávím? Abys pochopil, že rozkulačení a vznik kolchozů bylo vynucené opatření. Kulaci byli vůči novému systému vždy v opozici. Nechtěli ani slyšet o naturální dani. Pro ně bylo hlavní prodat plody své produkce pokud možno draho a tak, aby stát se svými nízkými výkupními cenami dostal co nejméně... Kromě toho disponovali velkými peněžními prostředky a snažili se koupit si místní orgány a vyhnout se tak spravedlivému zdanění... Ale přesto Stalin, i když viděl, co se děje na venkově, a chápal, že kulaci nejsou spojenci nového státu, s kolektivizací nespíchal. Na zasedáních vlády Soso Džugašvili - generální tajemník KSSS - řekl, že střední rolníci nesmí být zaměňováni s kulaky. Jedni žijí z vykořisťování chudých, druzí pracují sami na sebe. U kulaků je všechno jasné, jsou to nepřátelé nového systému a není hřích znovu je změnit na obyčejné zemědělce, vyslat kolonizovat nové pozemky, a necht' pracují pro své zdraví a novou společnost. Na střední rolníky sahat nelze. Je potřeba zajistit, aby střední rolník sám pochopil výhody kolektivního hospodaření a o své vůli vstoupil do kolchozu. Svůj názor na vytváření kolchozů Stalin vyložil v jednom článku. Bohužel ho nemám, mládenče. Dal jsem ho jednomu člověku, ale stalinský článek o kolektivizaci a o tom, že nesmí být zaměňováni kulaci a střední rolníci, si můžeš najít, pokud budeš chtít. Ne všechny knihy Josefa Vissarionoviče byly zničeny. Pod rukou na ně ještě narazíš.

Nemysli si, že se snažím nějak očistit Stalina. Vůbec ne. Prostě jen o něm říkám pravdu, Juro. Na co Josef Vissarionovič spoléhal, když promýšlel budování budoucích kolchozů? Na cítění ruského kolektivismu. Na náš vrozený smysl pro komunitu. Co je to kolchoz podle Stalina? Ta samá rolnická „obščina“, jenom maximálně vyzbrojená technikou, k níž jsou přidružena soukromá hospodářství - zahrada, dobytek, drůbež, zkrátka vše potřebné. Plus k tomu rozsáhlé společné pole. Na jihu sad nebo melounové pole. To už jsou detaily. Důležité je, že technika kolchozu pracuje jak na společném, tak na soukromém, a není potřeba orat zahradu rádlom nebo rýt rýčem. Sklizeň ze společného pole je hlavním zdrojem příjmu. Živí jak rolníky, tak městské obyvatelstvo zaměstnané industrializací. Ze společného kolchozního pole se platí přesně stanovený druh daně. Další část úrody vykupuje stát. Utržené peníze jdou do obecní pokladny a použijí se na rozvoj kolektivního hospodářství. Je nutné vzít v úvahu ještě něco, chlapče. Techniku dá stát kolchozům bezplatně.“

„Určitě náklady na ni a náklady na paliva a maziva měly být kompenzovány naturální daní?“ vyjádřil jsem svůj předpoklad.

„Logicky by to tak mělo být,“ přikývl šedovlasý. „Ale nebudeme se pouštět do ekonomiky, mladíku. Nyní nám o ni nejde. Vyprávěl jsem ti, jakou měl Stalin představu o kolchozním zemědělství. Trockij, nicméně, měl docela jiný náhled. Nad komunitními poměry mezi ruskými rolníky Lev Bronstein nepřemýšlel. Neznal psychologii našeho lidu a sázel ne na přirozené tíhnutí Rusů ke sdružování práce, ale na hrubou sílu – na administrativní přinucení. Trockij věřil, že rolník nemá vlastnit nic soukromého, žádné vedlejší hospodářství. Všechno, od půdy až po bydlení, je pouze kolchozu. Jako odměnu za otrockou práci na společném poli má mít jen minimum, aby neumřel hladu. A teď si připomeň, že v regionech na středních úrovních správy až do roku 1937, a v některých oblastech i později, seděli skrytí přívrženci světové revoluce - zapřísáhlí trockisté. Představ si, že začali působit v období kolektivizace, a ve věci kolchozů pro ně nebyl autoritou Stalin, ale Lejba Trockij. K tomu se objevila možnost pod záminkou kolektivizace vytvořit v ruské společnosti nový chaos a pod jeho rouškou co nejvíc potrápiti nenáviděné Rusy. Především výkvět ruského venkova, kulaky udávané střední rolníky. Pro sionisty bylo zničení gojim vždy bohubíým činem, o který naplno usilovali. A všichni ti tajemníci okresních a krajských výborů kašlali na Stalinova nařízení, že středních rolníků se nesmějí dotknout. Právě jich se nejvíc dotýkali, ničili je i s kořeny. Samé ruské rolníky-pracující

hnali v konvojích do vyhnanství na jistou smrt. Trockisté si uvědomili, že když použijí kolektivizaci jako mechanismus na zničení ruského zemědělce-středního rolníka, snadno odsoudí zemi k hladomoru a tím podnítkou novou občanskou válku. Je zajímavé, že celá jejich dravá smečka věděla dobře, že se za své činy dříve či později bude zodpovídat, ale vyhlídka na soud a nevyhnutelný nemilosrdný trest se trockisté nelekali. Horečně pokračovali ve svém díle, dokonce i tehdy, když Josef Vissarionovič v roce 1937, vida, že kolektivizace probíhá po trockisticku a velí jí zjevně nepřátele sovětského státu, požadoval po vládě zastavení kolektivizaci a represí, které trvaly už více než rok. Musím říci, že kati ruského rolnictva a kozáctva se dobře pojistili. Aby se zbavili jakékoli zodpovědnosti, vytvořili v obcích tzv. výbory pro chudé, a na schůzích těchto výborů chudých se rozhodovalo, kdo je kulak. Nu a kdo byli tito chudí? Pamatuješ si Štičku z "Rozrušené země"? V první řadě tito, kteří nechtěli pracovat. Zvláště u nás na Uralu a na Sibiři. Pro ně byli všichni střední rolníci parazity a kulaky, tím spíš, že po rozkulačení těch, kdo pracovali, opět v souladu s tehdejšími místními zákony, obdrželi část jejich hospodářství.“

„Chytré!“ neudržel jsem se.

„Ano. Chytré a mazané,“ souhlasil stařec. „Teď chápeš, Juro, co způsobili "nepřátelé národa"? Ve vsi zničili ty, kteří pracovali, a ze Štičků utvořili kolchozy. Přinutit teď pracovat lenochy od přírody, navíc zkažené přivlastněním cizího majetku, šlo jenom pod nátlakem. Jak vidíš, Trockého koncepci Stalin také upotřebil. Ale proti komu? Proti odpadu. Proti lůze od podstaty. Stalin je obvykle obviňován, že prý: jak mohl připravit vesničany dokonce i o pasy? Ano, dej jim pas, a oni okamžitě uprchnou z vesnice. Stanou se někde hlídači nebo hasiči a trhni si nohou... Co myslíš ty, postupoval Stalin s oštičkovanou vesnicí správně?“

„Samozřejmě!“ odpověděl jsem. „Pokud jste, kamarádi, z chamtivosti a závisti odstranili své pracující, tak laskavě zaujměte jejich místa. Pojdte se naučit pracovat jako oni!“

Ochránce se mému závěru souhlasně usmál.

„Časem se bývalí Štičkové, i když pod nátlakem, pracovat naučili. Kolchozy se většinou změnilly na důležité agrární podniky, ale to vše trvalo dlouho... Teď jsme spolu, hochu, došli k roku 1937. Josef Vissarionovič měl jednoho skutečného přítele, kterému plně důvěřoval a kterému věřil. Byl to Sergej Mironovič Kirov. Kirov stejně jako Stalin věděl, co představuje Trockij a vše, co s ním souvisí. Společně se Stalinem, jsa neúplatný a čestný, připravoval trockismu smrtící úder. Ale Sergeje Mironoviče předstihli. Kirova zavraždil ve Smolném fanatický vrah. Byl zabit přesně stejně, jako v roce 1911 velký Stolypin. Vrahovi stejně jako v prvním případě u Stolypina intenzivně pomáhala tajná policie. Smrt Sergeje Mironoviče ukázala Stalinovi, že nepřítel přechází do útoku. Další obětí bude on sám. A Stalin začal otevřenou válku s trockisty. Mnozí naši historici se snaží obvinít Stalina, že bez příčiny pronásledoval maršály z občanské války, jako Bljuchera, Tuchačevského, Jakira, Jegorova a ty, kteří byli s nimi spojeni, ale celá ta svatá čtyřka byla jádrem trockistického spiknutí a armády. Kdyby se Stalin opozdil o dva až tři měsíce, bylo by už příliš pozdě. Zemi opět mohl zachvátit chaos, vlna nových protinárodních represí. Fakticky Josef Vissarionovič politickými procesy v letech 1937-1938 zachránil náš národ před záhubou. Bohužel, tento fakt málokdo u nás chápe,“ povzdechl si vedun. „Abychom tomu porozuměli, musíme pochopit, co je trockismus, a znát plány Trockého pánů s námi Rusy... Ale koho to zajímá? Pátá kolona mnohé utajila.“

„Chceš říct, že u nás v Sovětském svazu nabrala sílu pátá kolona?“ přerušil jsem starce otázkou.

„U nás je nejen pátá kolona, chlapče, ale celá nepřátelská armáda. Je v týlu a intenzivně pracuje. A druhého Stalina nemáme. Tehdy v letech 1937-1938 zapřísáhlí trockisté, příznivci Kameněva, Zinověva, Bucharina, Tuchačevského, Jakira, Bljuchera a mnoha dalších

odpadlíků a otevřených zrádců, ze všech sil táhli za sebou na lavici obžalovaných nevinné Rusy. Přitom se snažili vybírat samé poctivé, slušné a milující svou vlast. Věděli, že jejich sionisticko-zednářská hra je u konce, a tak dělali vše pro to, aby uškodili co nejvíc. Nemysli si, že to bylo spontánní. Máme co dělat s pečlivě propracovanou psi-technologií. Dnes přemýšlíme a díváme se: kdo všechno se octl za mřížemi? Taková jako Tupolev, Kurčatov, budoucí maršál Sovětského svazu Rokosovskij a mnoho dalších čestných a Rusko skutečně milujících lidí. Kdyby se tehdy v Sovětském svazu objevil Ježíš Kristus, byl by očerněn v první řadě. Tak tak, mládenče. Viděl jsem to na vlastní oči a vím, o čem mluvím. Neštěstí bylo tím horší, že mezi pracovníky tehdejší NKVD byla hromada tajných trockistů. Svoje lidi se snažili chránit, nevinné nutili přiznat se ke strašným hříchům... Představíš si, co se tehdy dělo a jak těžko se muselo Stalinovi zjišťovat, kdo je v právu a kdo vinen? Přesto Josef Vissarionovič a lidé z vlády oddaní jeho věci zachránili mnohé vlasti potřebné občany. Během těch hrozných let politických procesů se škůdci Stalin každodenně dostával pytel dopisů. V noci je pročítal. Kdy Josef Vissarionovič spal, není jasné. Je známo, že když přečetl poštu, okamžitě se pustil do záchrany těch, kteří se podle jeho názoru ocitli za mřížemi pro nic za nic, a takových bylo mnoho. Osobně zachránil před trestem Tupoleva, Rokosovského, leteckého konstruktéra Polikarpova a mnoho dalších. Ti, kteří očernili tyto lidi, se ocitli buď u zdi, nebo za mřížemi. Jeden starší Němec z Povolží mi vyprávěl, že jeho rodinu rozkulačili a deportovali do Narymského kraje k řece Čizance. Několik desítek ruských Němců a Ukrajinců nastěhovali doprostřed tajgy na jistou smrt. Lidé neměli nic než oblečení a nějaké nástroje. Bylo to na podzim, začaly deště, hned za nimi mohl přijít sníh. V narychlo postavených boudách přistěhovalci očekávali smrt, ale zemřít neměli. Jeden chlapec šel k potoku a uviděl, že je plný ryb. Lidé je okamžitě začali lovit. S potravou přišla i naděje. Do zimy společnými silami postavili srub a na jaře začali s výstavbou vesnice. Úřady na tuto skupinu lidí zapoměly. Předpokládaly, že všichni zemřeli hladem. Jaké bylo jejich překvapení, když se po 5 letech dozvěděly, že přesídlenci si postavili v tajze vesnici, pořídili si dobytek, loví, rybaří a žijí si ne hůře než jiní. A co se stalo? Hned byl sestaven dokument, že tato skupina lidí se skrývá před úřady, nechce jít do kolchozu atd. Samozřejmě, že z oblasti přišel rozkaz podrobit vesničany novým represím. To znamenalo znova je okrást, vysídlit, některé zavřít... Ale našel se jeden muž z té vesničky, který napsal na Ústřední výbor, co s nimi místní orgány provádějí. A co se stalo? Dopis se dostal do rukou Stalinovi. Z Moskvy do oblasti hned přijela komise. Výsledkem bylo, že místní vládcí skončili za mřížemi. Víc už je nikdo neviděl. A na jaře do vesnice přijel speciální transport, přivezl traktor a další techniku, pomohl při organizování kolchozu. Vůdce místního shromáždění se stal jeho předsedou. Od té doby byl život ve vesničce úplně jiný. To jsem ti, chlapče, vyprávěl jako příklad. Dobrá, někdo si usmyslel napsat, a překvapivě se dopis neztratil, našel osobu, které to bylo určeno. Ale kdyby se tak nestalo?“

„To, co povídáš, je jako noční můra. Mohlo se něco takového dít?“

„Bylo i hůř. Za takové činy Stalin střílel střední vedení, střílel i ty, kdo se podíleli na zabíjení nevinných pracovníků NKVD. Ve vedení represivních orgánů byl zastřelen vzteklý trockistický Žid Jagoda. Z Kameněva, Zinověva, Radzutaka, Raděkova a mnoha dalších Josef Vissarionovič vytloukl zpět ukradené peníze. Vytloukl v pravém slova smyslu. Ty, Juro, víš, že Žid se s penězi loučí vždy těžce. Pak po soudu je všechny zastřelili. Po právu nebo ne. Co myslíš ty?“ podíval se na mě šaman.

„Myslím, že ano,“ odpověděl jsem. „Spravedlivější to být nemohlo.“

„Zato v naší době představitelé páté kolony dokazují, že Stalin byl strašlivý tyran, kat ruské země! Ne jejich otcové a dědové Židi, sionisti a trockisti byli kati, ale on, který jak mohl, zachraňoval svůj národ před jistou smrtí. Mnozí komunisté říkají, že Stalin dělal

chyby a nedomyšlenosti. Nedělal ani jedno, ani druhé... Jediný jeho problém byl, že byl v srdci příliš měkký.“

„Měkký?“ podivil jsem se.

„Ano, měkký, příliš mnoha lidí mu bylo líto. Oni s ním slitování neměli, a kde mohli, tam ho zrazovali. Ale to je jiné téma, mládenče. Tím se nechci zdržovat. Před válkou Josef Vissarionovič očistil od trockistické infekce sovětské ozbrojené síly, ale – opět – ne úplně. Někteří z nejvlivnějších trockistů v armádě zůstali. Stejný velitel Západního vojenského okruhu generál Pavlov... A nejen on. Ve středním důstojnickém sboru bylo dost lidí, kteří byli připraveni zradit a přejít na stranu nepřítele... Nemínili Stalinovi odpustit ani přítele Němců Tuchačevského, ani jeho šéfa a spolubojovníka Trockého. O tom se v naší době také nerado mluví. Ale pak ať se pokusí vysvětlit před útokem Německa nefunkční letiště, zničehonic napolo rozebrané tanky, u hranic soustředěné strategické zásobovací sklady a na začátku války hromadnou zradu středního důstojnického sboru. Možná víš, nebo nevíš, ale jenom v prvních měsících války Němci zajali více než 3 milióny našich vojáků. Myslíš, že se ruští vojáci sami vzdávali? Samozřejmě že ne. Prostě poslouchali rozkazy svých velitelů. Vzpomeň si na vlasteneckou válku v roce 1812. Kolik ruských zajatců měl Napoleon?“

„Po pravdě, o ruských zajatcích v téhle válce jsem neslyšel.“

„Taky nebyli,“ řekl ochránce. „A pokud nějakí byli, tak ranění... Víš proč? Protože mezi ruskými důstojníky v té době nebyvali zrádci.“

„Zednáři se v Rusku ještě neobjevili, a Židy do armády, tím spíš do důstojnického sboru nebrali,“ začal jsem si připomínat historická fakta.

„Ano, přesně tak,“ potvrdil stařec. „Teď už chápeš sílu Židů a jejich přísluhovačů zednářů. Pasionární sílu svazu degenerátů (*narážka na tzv. Pasionární teorii etnogeneze historika a antropologa L.N. Gumileva. V ní slouží Židé jako příklad parazitického etnika, pročež byl její autor označen za antisemitu a nacionalistu, p.p.*). Prakticky neviditelný kolos! Jehož hlavní zbraní jsou různé druhy lži ... Lež o všem. O minulosti, o přítomnosti, o budoucnosti. Oceán lží a pokrytectví, totální úplatkářství, jed a čepel dýky... Tuto sílu, v plném jejím rozkvětu, stiskl pod krkem Soso Džugašvili: "džuge" znamená v chevurském nářečí "bulat dzjuge", tj. „bulatová ocel“... Takže Stalin je totéž co Džugašvili (*stal' = ocel, bulat = druh středověké ruské oceli, p.p.*). A on si to jméno zasloužil.“

„Po pravdě, nevěděl jsem, že "džuge" znamená bulatovou ocel,“ přerušil jsem vypravěče.

„Tak teď to víš,“ usmál se. „Nechci ti vyprávět o silných a slabých stránkách našich vojevůdců. Někteří pokládají za největšího стратега G.K. Žukova, někdo preferuje Rokosovského. Podle mého názoru, Žukov byl dobrý organizátor, K.K. Rokosovskij zase nepřekonatelný stratég. A oba doplňovali Stalina.“

„Počkej,“ zastavil jsem opět starce. „Jaký byl Stalin velitel, když dopustil nečekané napadení?“

„Stalin ho nedopustil. Týden před útokem přesně znal jeho datum a dal generálnímu štábu příkaz připravit se k obraně. To, že to generální štáb neudělal, není vina Stalina.“

„Takže i v tomto Josefa Vissarionoviče očernili!“

„Tak,“ přikývl stařec. „Během války se Stalin projevil nejen jako vynikající politik, ale i jako vynikající vojevůdce, a to přiznávají i jeho protivníci. U něj je všechno jasné. Jinak to ani nemohlo být.“

„Proč?“

„Protože Stalin obstál jako bojovník. Jaké jádro vědomí se otevírá u druhého vyššího stavu?“

„Jádro boha rozmístění – Striboga,“ vzpomněl jsem si.

„Takže Stalin v průběhu války nebyl už bojovníkem, ale někým vyšším.“

Z vedunových slov mě polilo horko. Védický žrec v těle Gruzína a v postavení vůdce národů doslova z ruin staví zničenou říši. Potom, zatímco hubí nepřátele, zároveň provádí industrializaci, vytváří mocnou armádu, a při napadení země silami Západu ji obratně vede. Jeden proti všem! Proti pánům Židů a zednářů. Proti bankéřům a politikům - jejich přísluhovačům. A konečně proti silám, speciálně vytvořeným pro válku s obrozujícím se Ruskem, v čele s nacistickým Německem! Kolosální!

„Nu, už ti dochází, kým byl Stalin pro náš národ?“ slyšel jsem hlas veduna.

„Zatím mlhavě, ale začíná mi to docházet,“ odpověděl jsem.

„Kromě politických a vojenských vítězství měl veliký Stalin i jiná vítězství. Během pěti let byly pod jeho vedením odstraněny následky ničivé války. Navíc si Sovětský svaz nevzal od Západu ani jeden úvěr. A že pseudospojenci nabízeli. Finanční oprátka byla nastražena. Ale Stalin ji nepověsil Rusku na krk. Vzal si půjčku od svého národa, a po obnovení národního hospodářství ji vrátil. Za Stalina se nebývale rozvinula výstavba měst. Legrační, že za dvě pětiletky (*pětiletka=pětiletý hospodářský plán země, Stalinův vynález. Dnes se centrální plánování ztrácuje, ale schválně, podle čeho jede celá Evropská unie? Sedmiletka, hm? p.p.*) se počet obyvatel měst zvýšil na 50 milionů! Industrializace vyžadovala dělnické ruce. A i chudí rolníci, pro které nezbylo místo na vesnici, našli místo ve městě. Ať zkusí naši dnešní vládcí vybudovat tolik bytů, kolik jich bylo postaveno za Stalina.“

„Ale vždyť se stavěly hlavně komunálky,“ vzpomněl jsem si.

„No a co? V komunálkách se lidé naučili navázat přátelství a vzájemně pochopit své problémy. Kdo žil v komunálkách, dobře to ví. Lidé žili v komunitě - všechno společně! Všechno sdíleno, radost i smutek... A jaký byl za Josefa Vissarionoviče rubl! Skutečně zlatý! Zásoba zlata v zemi byla za něj obrovská.“

„Díky odsouzencům gulagu,“ řekl jsem ironicky.

„Ano, díky nim, holoubkům! Z rozvracečů je Stalin změnil na tvůrce. Kdo všechno nepracoval v gulagu! Bývalí eseri a anarchisté, kadeti (*členové K-D, Konstitučně demokratické strany, p.p.*), horliví revolucionáři. Jak vidíš, tito degeneráti, šúdrové duchem a nedotknutelní se taky k něčemu hodili. Všichni to byli zednáři. Jenom se nazývali různě. Stalinova finanční politika byla pro Západ fatální. Sovětský rubl byl zajištěný, jejich dolary a libry byly jen papír. Rublu přirozeně konkurovat nemohly. Aby mohly obchodovat se SSSR za rovných podmínek, západní země by se musely vrátit ke zlatému standardu. Co to znamenalo? Zničení poloviny nebo ještě více jejich peněz. Bez obchodu s námi jejich ekonomika nemohla a nemůže přežít. Pokud zničí svoje padělky, určitě vznikne finanční kolaps. Celé duté nadnárodní bankovníctví je postaveno na podvodu a krvi, finanční pyramida se zhroutí. Vážný nedostatek peněz v západních zemích způsobí takové nepokoje, které se mohou rozdrtit na prach celou jejich vychvalovanou civilizaci... Kdyby Stalin žil ještě deset let, to vše se mohlo stát. Ale velký muž byl zavražděn. Za likvidaci Josefa Vissarionoviče, jak se dnes ví, Západ zaplatil asi 4 miliardy. Vrazi spolupracovali s tajnými službami. Ty mají mezi sebou své vazby. A hnací silou byly nejen úplatky, ale i zoufalství. Povím ti, co je známo pouze těm nahoře. A neptej se mě, jak to vím. Důležité je, že ti povím pravdu. Židovští bankéři, jejichž jména jsem ti řekl, tedy klan Rothschildů, Levy, Friedmanů a dalších, dávali peníze Leninovi, Trockému a spol. z nějakého důvodu. Byla mezi nimi uzavřena smlouva, že poté, co se bolševici dostanou k moci, krymský poloostrov a k němu přilehlé území Ukrajiny dostane židovský stát. Na tom území vznikne nový Izrael a Rusko se stane jeho kolonií. Ted' chápeš, chlapče, proč Židé začali požadovat Krym po Stalinovi?“

„Požadovali pradávňé ruské území, navíc napojené naší krví? Takže Rusko vybojovalo Krym od Turecka pro Židy?“

„Přesně tak,“ rozhodil rukama vypravěč.

„Dobře vymyšleno! Rekreační oblast, kousek ruských subtropů!“

„Přesně tak. A kdyby se Trockij dostal k moci, byli by Krym dostali, proto Lvu Trockému Západ ze všech sil pomáhal. Dokonce pro neutralizaci Stalina vypěstovali Hitlera...“

„Začínám rozumět,“ přikývl jsem.

„Stalin se dostal k moci a poslal všechny ty nedochůdčata a drzouny s jejich právem na Krym "k čertu". Na čas jejich dravá smečka ustoupila. Sionistická centra chápala, že jestli požádají o Krym znovu, mnoho jejich agentů nejen v SSSR, ale i za hranicemi přijde o hlavu. Teď vsadili na Hitlera. Hitler jakoby vybojuje životní prostor pro Německo, pak se ho můžou zbavit a německou říši převzít. K tomu měli Židé všechno potřebné. Především vojenské síly USA. Amerika byla zednáři vytvořena, aby zajistila vojenskou sílu světovému židovstvu... ale v boji dvou árijských říší, díky genialitě Josefa Vissarionoviče, jsme rozdrtili Německo a jeho spojence. Teď víš, proč Západ mluví o svém vítězství, ale ne o našem?“

„Protože ve světě se vytvořilo mínění, že se vznikem fašismu Západ nemá nic společného...“

„Ale vraťme se ke Krymu. Po obnovení válkou zničených měst, včetně Krymu, nadnárodní korporace znovu požádaly Stalina o poloostrov.“

„Ale nejprve počkali, až se všechno znova postaví, takříkajíc – přišli k hotovému!“ vyhrkl jsem.

„A čemu se divíš. Podle Talmudu jsou lidmi jen Židé. My jsme pro ně něco jako dobytek. Proč by se měli stydět za chování ke zvířatům? Ne! Postavili jste zničené – dobrá práce, hoši! Teď nám to dejte! My jsme zvláštní - "bohem vyvolení"... A kdo jste vy? Jenom mluvící hmyz ...,“ ušklíbl se stařec.

„No a jak Josef Vissarionovič reagoval na jejich žádost?“

„Rekl jim, že židovská autonomní republika Sovětského svazu už na východě SSSR existuje (*Židovská autonomní oblast u hranic s Čínou byla zal. 1928, p.p.*). A že Krym je staré ruské území a žít v něm budou pouze Rusové. Víš, že i krymské Tatary odtamtud nechal vysídlit... A tehdy se nadnárodní společnosti znovu pokusily vytvořit v SSSR židovskou pátou kolonu. Především začali pracovat skrze Židovky - manželky vysoce postavených členů sovětského vedení. Proč si naši ruští mužici z vlády vybrali místo ruských žen Židovky, to je na jinou debatu a ne dnes... Tím se zdržovat nebudeme. Jestli jsi nezapomněl, na začátku našeho rozhovoru jsme se tohoto tématu malinko dotkli...“

„A co na to Stalin?“ přerušil jsem šedovlasého.

„Všechny ty vzteklé židovské ženušky sebral, odsoudil a zavřel. A jejich manžely přinutil nereptat a pořádně pracovat. Povstaleckým ruským Židům se nakonec rozhodl pomoci. Daroval jim na vybudování sionistického státu ostrov na Špicberkách.“

„Špicberky!“ skoro jsem vykřikl. „To je za polárním kruhem - jistá smrt!“

„Zcela jistě,“ klidně řekl ochránce. „Smrt! Ale jak moc lze rebelovat? Jak moc lze kalit vodu? Bez konce lhát a lhát, ničit peníze a lží národní kultury a zákeřně zabíjet? Stalin právě pohřbil jednoho ze svých nejvěrnějších spolubojovníků, který zemřel na předávkování léky – Ždanova, prvního tajemníka leningradského výboru. Ždanov byl zavražděn židovskými lékaři. Odstranili ho včas, stejně jako ve své době Kirova, právě tehdy, když ho bylo zvlášť potřeba...“

„To je jedno, mrazí mě z rozhodnutí poslat Židy za polární kruh,“ vyjádřil jsem svůj názor.

„A desítky milionů Rusů zabitých během rudého teroru a Židy rozpoutané občanské války? Co řekneš na to? Později, v polovině 60. let se opět pokusili začít všechno znovu. Území Krymu bylo jen záminkou. Vzpomeň si, kdo se po Stalinovi prodral k moci? Napůl

Žid, napůl Chochol Nikitka Perlamunter! (tj. Chruščov, správný tvar jména je ale Perlamuter. Chochol je hanlivé označení Ukrajinců, p.p.) Žhavý trockista a zrádce. Vydat zemi Západu mu zabránila pouze stalinská vojenská garda. Vzpomínáš na jeho reformy? Co se skrývalo za rozšiřováním? (Chruščovovy agrární reformy přinesly rozorání rozsáhlých stepních oblastí – celin, na nichž pak přesídlení lidé pěstovali obilí. Podmínky stepí ovšem nejsou pro obilnářství vhodné, protože to celé skončilo mizivými výnosy a ekologickou katastrofou, s níž se dodnes potýká především Kazachstán, p.p.) Zničení tisíců malých, perspektivních obcí. Co je to, když ne útok na zemědělství? Jako vždy se nejprve vytvoří precedens. A pak se s ním začne bojovat. Vždyť odkud se vzala celina! Chápeš? Nejprve zničili zemědělství, a pak ho začnou téměř odznova budovat! Na jihu, kde vládou suché větry a místo černozemě mizerný písek. Co je to jiného než sabotáž? Hle, kam šly nakonec peníze nahromaděné Stalinem! A pak ta kukuřice! Kde všude ji sadili, div ne na Čukotce! Ale setrvačnost, kterou nabrala země za Stalina, Chruščova porazila. Jediné, v čem uspěl, tak přesměrovat skutečný socialismus na cestu státního kapitalismu, ve kterém žijeme dnes, chlapče... Brežněv dostal zdevastovanou a ničemu nevěřící zemi. A zachránit ji už nebyl schopen. A opět - proč? Ano, protože Chruščov v Sovětském svazu vytvořil maximální podmínky pro činnost tajného zednářství a sionismu. Ve skutečnosti obnovil to, proti čemu Josef Vissarionovič celý život bojoval. Kdo vytvořil v SSSR rovnostářství? Ne, ne Stalin, ale Nikita Sergejevič. Proč? Aby se lidi dostali na materiálně stejnou úroveň a ztratili tak zájem o tvůrčí činnost a tvoření ...“

Stařec se na několik sekund odmlčel. Mlčel jsem taky. Co jsem slyšel o Stalinovi, mě šokovalo.

„E... e... kolik ještě nevíš o Josefu Vissarionoviči, vnoučku,“ najednou s nejistotou v hlase řekl šedovlasý. „Svůj život mu dluží nejen Rusko, ale i celá Evropa. Nyní křiklouni a zrádci "páté kolony" kritizují Stalina za požadavek co největší ofenzivy na konci války. Ofenziva za každou cenu, bez potřebného množství paliva a munice. Ale nikoho nenapadne, proč Soso Džugašvili pokládal tento rychlý útok za nutný. Ale on byl nutný proto, aby Němci neměli čas vyzkoušet svou novou tajnou zbraň, kterou nazvali "Wunderbach". Aby neměli čas otestovat jadernou bombu. A kdyby ji Němci měli čas testovat? Chystali se udělat to nejprve v Bělorusku, pak v Maďarsku a na Slovensku. Co by potom bylo s Evropou? Nacisti, produkující sériově atomové zbraně, by je vrhli nejen na nás, ale na všechny, kdo by byli proti nim. Dovedeš si představit, jakou katastrofu se podařilo odvrátit rychlou ofenzivou našich vojsk? Stalin by měl mít památník v každém evropském městě. Nejen za odvrácení světové revoluce, ale i za záchranu civilizace během druhé světové války.“

To, co šedovlasý vyprávěl o Stalinově neutralizaci německého jaderného programu, mi šok nepřivodilo. Na starcovy senzacce jsem už si zvykl a naslouchal mu v klidu. Ale to, co jsem slyšel od veduna dále, mnou opět otřásl.

„Odpověz mi na jednu otázku, mladíku,“ obrátil se na mě ochránce najednou. „S kým bojoval celý život Josef Vissarionovič v čele naší vlády?“

„Se Židy - sionisty a zednáři,“ vyhrkl jsem.

„Ale když mezi nimi byli i dravci - Rusové, Poláci, Lotyšci a Litevci, atd.?“

„Tak jsou totéž co degeneráti,“ podíval jsem se na starce.

„Nedotknutelné“, většinou psychopaty a zvrhlíky Židy, za Stalina stříleli. Šúdry - otroky, různé typy lupičů, násilníků a zrádců zavírali do lágrů. Hlavně je využívali na těžbu dřeva, stavbu kanálů a těžbu zlata. Co myslíš, jaká se zde sleduje tradice?“

„Myslím že orianská. Každý zloděj nevolník s mentalitou dravce měl šanci něco pochopit a pozdvihnout se do úrovně pracujícího. Záleželo jen na jeho přání...“

„Správný postřeh,“ přikývl "šaman". „Stalin se držel právě orianské tradice. To až dnes

náš Andropov (*nejspíš je míněn J.V. Andropov, dlouholetý šéf KGB a nástupce Brežněva v čele státu, p.p.*) expeduje štváče degeneráty-disidenty na Západ. A na co? Aby s "pěnou u úst" křičeli na rádiu "Svoboda" a dalších, jak je u nás špatně. Co je to za tradici? zasmál se stařec.

„Nejspíš atlantická,“ pokrčil jsem rameny.

„Vidíš, nikam jsme neodešli, všechno na světě se opakuje. Jen na jiné úrovni, hochu. A teď - ještě jedna otázka: máš rád filmy 30. let?“

„Samozřejmě. Tam jsou lidé, co stojí za to!“

„Jak jsi řekl – lidé,“ přerušil mě vedun. „Ještě o nich budeme mluvit. První věc, která nastala ve Stalinově domácí politice - *katarze - očištění od různých druhů degenerátů, od psychopatů a lidí s přízemní materiální mentalitou*. Jenom takoví se mohou stát zrádci. Je to tak?“

Souhlasil jsem.

„*Druhým velkým činem Josefa Vissarionoviče bylo vzdělávání. Nebo spíš vytvoření občanů prvního vyššího stavu z negramotné ustrašené a zakřiknuté populace bývalé ruské říše. Stav vaišja* neboli pracující.“

„Takže Stalin absolvoval kurz na vytvoření vědecké společnosti v Rusku?“

„Jak jsi sám pochopil, podle orianského modelu... proto jsou ve stalinských filmech ukazováni lidé vyššího řádu,“ odpověděl šedovlasý.

„Takže to všechno, cos mi teď řekl, je pravda?“ podivil jsem se.

„A z jakého důvodu bych si vymýšlel? Vzpomínáš na lidi ze stalinské doby?“

„No, já je zrovna moc neznám.“

„Věř mi, znáš! Jsou vázáni k penězům nebo věcem? Ano, milují život, život sám, a svou zemi - vlast, ale ne peníze a věci. Mají úplně odlišné hodnoty. Peníze jsou pro lidi stalinské éry jen prostředkem, ne cílem. Cíl je jiný. Jako v té písni Pachmutovové a Dobronravova: "By žila země rodná, nemáme jinou starost". O tom mluvím, nebo ne?“

„Podle mě máš pravdu. Jen jsem nemohl pochopit, proč v době Stalina byli úplně jiní lidé. Mnohem čistší, ušlechtlejší a moudřejší než my... Ale jako vždycky mám otázku: co druhý stav? Vládcí nebo vojáci? A první - ochránci? Snažil se Josef Vissarionovič najít v naší společnosti sobě podobné?“

„Ani hrdiny, ani žrece nehledáme, Juro. Tyto dva vysoké stavy se nerodí hotové. Nerodí se ani vaišja - pracovníci. Tyto, i ty druhé a třetí je nutno vychovat. Ale pokud pro pracovníky je dostačující poznat životní cíle, pak pro vládcce je nutné vytvořit podmínky pro probuzení kosmické sféry vědomí. Jádro nejvyšší lásky a harmonie a jádro rozdělení a interakce.“

„Centrum Lady a Striboga?“ zeptal jsem se.

„Ano, tato dvě vyšší centra. Samozřejmě, s vynikajícími lidmi ze svého okolí Stalin pracoval i v tomto směru. Ale takových lidí bylo velmi málo. První, kdo mohl dosáhnout na vyšší úroveň vědomí, byl Kirov, druhý samozřejmě Ždanov. Proto je oba taky zavraždili. Existence lidí s vysokým vědeckým zasvěcením ve vládě SSSR znamenala pro S.T. smrt nejen jejich plánů s Ruskem, ale celé jejich satanské pyramidy. Nevěděli, co si počít se samotným Stalinem, a tady měli ještě dva nebo tři podobné! Samozřejmě to nemohli dopustit. Kdyby Josef Vissarionovič uspěl s plánem vytvořit v SSSR sbor skutečných vládců, jednu nebo dvě osoby vyššího zasvěcení, Sovětský svaz by si podmanil celou planetu. A bez války a násilí. Národy východu a západu by samy přišly pod jeho vládnoucí ruku. A v tom by byla jejich spása.“

„Ale co náboženství?“ zeptal jsem se. „Stalin ho, pokud si vzpomínám, v SSSR v roce 1941 obnovil. Ne **vědskou** koncepci, ale křesťanství.“

„A správně udělal. Tím pádem byla církev podřízena státu. Právě křesťanská církev, očištěná od starozákonní náuky, se měla podle jeho plánu stát základem nového kosmického světového názoru. Věc je v tom, že Ježíš nikdy nebyl křesťanem a žádné křesťanství nevytvořil. To víš i ty. Nebyl ničím jiným než védickým žrečem, který se pokoušel vrátit zbývající Židy ke ztracené pravdě. A jeho učení ve své čistotě bylo védické. To všechno mohlo vyjít, Juro. Ale S.T. se prostřednictvím Židů a zednářů dobře zajistili. Stalinovi se nepodařilo získat spolubojovníky. A ti, kteří byli s ním: Molotov, Malenkov, Bulganin, Žukov atd., byli na duchovní úrovni v nejlepší podobě pracující. Ale spíš hůř. Například prospěchář E.K. Žukov, který si dokázal z Německa urvat sedm vagónů veteše... Stalin sám neměl nic. Dvě saka. Jedno pracovní, druhé sváteční. Pár válenek, podšitých vlastní rukou, a několik náhradních košil... Když ho pohřbívali, nevěděli, do čeho ho mají obléknout.“

„Skutečně, volchvové nic nepotřebují, kromě pravdy,“ povzdechl jsem si.

„Pamatuješ na Puškina: "Volchvové se nebojí velkých panovníků a knížecích darů jim netřeba",“ usmál se ochránce. „Mimochodem, hochu, víš proč papež Honorius III. vyslal do hlavního stanu Čingischána-Timčaka zvláštní oddíl templářů?“

„Někde jsem četl, že kvůli organizaci tažení proti vzpurné, katolictví nepřijímající Rusi...“ vybavil jsem si.

„Přesně tak. Vatikán měl v úmyslu pomocí sil Artanie neboli Sibiřské Rusi zničit katolictví odmítající ruská knížectví. Tak říkajíc dorazit cizíma rukama pohany a ovládnout celou Evropu... Ale papežství mělo ještě i tajný plán. Pokřtít jako katolíky zároveň i samotné Tatary. Proto přišli templáři do štábu Čingischána-Timčaka. Ale nepřijeli proto, aby je přesvědčili, ale aby v Artanii vyhledali a zabili vysoké zasvěcence, ochránce a žrece. A to se jim podařilo, bestiím. Pravda, za podlost a věrolomnost jim všem srazili hlavy, a Timčakovův vnuk Batu na hlavu porazil spojené síly Západu v Německu a Rakousku. Ještě kousek, a jeho tumeny (*voj. jednotky, p.p.*) mohly ovládnout Itálii a Francii. Německu zasadil smrtící ránu věrný spojenec hordy, novgorodský kníže Alexandr Něvský. Ten v roce 1242 současně s tažením Tatarů do Evropy na hlavu porazil na ledě Čudského jezera rytíře z Rigy (*řád německých rytířů, p.p.*) a teutonské psy. A jak říkají německé kroniky, na Západě po bitvě s Rusy a Tatary vojska téměř nezůstalo. Ale současnému útoku Tatarů a Rusů na Evropu zabránily události, k nimž došlo v kaganově štábu. Nečekaně zemřel Batuův strýc, velký chán neboli imperátor Ögedej. Podle čínské transkripce Udehej. Jak se potom ukázalo, byl otráven chráněnci Vatikánu... Jak vidíš, techniku mají stále stejnou. Proniknout co nejlíže k moci a tu ovládnout. A jestli se to nezdaří manipulací, tak tu moc, neúplatnou a nepřátelskou jejich plánům, zničit. Horda neboli Artania, která přišla o své zasvěcence a hrdiny-vůdce, ztratila životní cíle. Pravda, katolictví odvrhla, i když se papežští legáti snažili. Ale nakonec se přiklonila na východě k buddhismu, na západě a jihu k islámu... Většina hordy na Jajku, Volze, Donu a Kubani časem konvertovala k pravoslaví Sergeje Radoněžského (*jeden z největších ruských světců, žil ve 14. stol, p.p.*)... Tak, krátce jsem ti pověděl o zániku Sibiřské Rusi. O jejím rozplynutí v tureckém celku. Proč jsem ti to vyprávěl. Abys pochopil rozsah tajné židovsko-zednářské války proti lidstvu. A abys pochopil tragédii Stalina, když ztrácel svoje věrné spolubojovníky jednoho po druhém. Josefa Vissarionoviče obviňují, že nebyl schopen najít si následníka. Nedovolili mu to udělat... Tak proto se rozhodl poslat nespokojené sovětské Židy na Špicberky.“

„A zednáře ke zdi,“ dodal jsem.

„Ano, ke zdi,“ souhlasil stařec. „Chci ti říct o Stalinovi ještě pár slov. O jeho přání dát vzdělání svému národu, učinit ho duchovně bohatším, aby každá osoba měla možnost objevit svůj tvůrčí potenciál a tím co nejplodněji sloužit svému národu. V 30. letech se po

celé zemi stavěly tisíce škol. V mnoha městech univerzity a vysoké školy. Třeba naše Moskevská státní univerzita M. V. Lomonosova. Kdy byla postavena? V éře Stalina. Kolik vysokých škol a průmyslovek vzniklo v sibiřských městech? A náš systém odborného vzdělávání? Nic podobného ve světě do té doby nebylo vymyšleno. Ale i to bylo Josefu Vissarionoviči málo: na XIX. sjezdu strany vyslovil ideu, aby měl časem každý sovětský občan vysokoškolské vzdělání. A nejlépe dvojí. A aby měl možnost vyzkoušet si různé směry. A aby se lidé mohli učit a nemuseli přerušovat práci, je nutné zkrátit pracovní den do pěti hodin... O občanském hrdinství tohoto muže lze mluvit donekonečna, Juro. On za to stojí. Časem se o něm sám mnohé dozvíš. Ale teď myslím, že bys měl jít. Jinak se za světla do Kondinsku nedostaneš.“

„Počkej, mám ještě pár otázek. Jinak nebudu spát,“ prosil jsem.

„Šaman“ s úsměvem v očích kývl: „No tak sem s nimi, jestli jsou lehké.“

„První otázka je, na co jsem už dlouho chtěl zeptat: jak víš, že Čingischánovo jméno bylo Timčak?“

„Ze starých sibiřských písní a legend.“

„Kdo jsou Čeldoni?“

„Ruští Sibiřani, kteří žili na Sibíři před příchodem Jermaka (*Jermak Timofějevič, kozácký ataman, který v r. 1582 porazil sibiřského chána Kučuma a dobyl jeho říši, p.p.*). Slovo "Čeldon" se překládá jako "lidé řeky", doslova - žijící u vody a cestující ve člunech... Slovo "don" znamená vodu nebo řeku. To bys měl znát. A "čjol" je začátek slova slova člun nebo loďka. Pokud je vyslovováno jako "čel", znamená osobu. To je taky správné. A pak bys měl znát naši ruskou tradici - naši předkové vždy raději žili na březích řek. Timčak je jméno skythské. V sibiřském, přesněji v tureckém jazyku Temudžin. "Ti-mir" je v jazyce Turků železo, "džin" je mocný mág, čaroděj a člověk v jedné osobě...“

Vida v mé tváři nedůvěru, dodal:

„Vzpomeň si na jména Simak, Spartak, Sartak? (*C.D. Simak, slavný americký autor sci-fi; Spartak - ruský přepis jména Spartakus; Sartak – vnuk Čingischána, p.p.*) Zakončení na -ak je typické pro Skythy. Odtud ruská příjmení Kopčak, Kolčak, Tučak a další.“

„Takže slavný Spartakus byl také od nás?“

„Od nás, hochu. Nejspíš nějaký příbuzný carů z Pantikapaionu (*antický městský stát, dnes Kerč na Krymu, p.p.*). Tam byla celá dynastie Spartakovců.“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Druhá otázka: nechápu, proč nazýváš sibiřské Rusy jednou Rusové, podruhé Tataři...“

„To je problém?“ zasmál se ochránce. „Oni byli obojí, Rusové i Tataři. A ty jsi přesně stejný Tatar!“

„Já jsem Tatar?“

„Ano, ty. Protože žiješ na Sibíři neboli v Tartarii. Evropané ve středověku nazývali Sibíř Velká Tartarie nebo Tatarie, ze slova Tartar. Zednářští spisovatelé udělali z Tartaru podsvětí, svět temnoty a chaosu. Ve skutečnosti Tartar znamená Nekonečný vesmír. Slovo Tatar nebo Tartar (*obyvatel Tartarie, p.p.*) má stejný význam jako slovo "Rus", tj. vesmírný. Pouze "Rus" poukazuje na příchod z vesmírných dálek na Zemi. Tento termín jsme už rozebírali... Tartar prostě poukazuje na vesmírné hlubiny. Nu, jsi uspokojen?“

„Zdá se, že mezi sibiřskými Rusy velmi dlouho přežila vzpomínka na Oriany a vzdálenou kosmickou minulost?“

„Až do XVIII. století. Teprve potom, co Petr I. vyvrátil zbytky Sibiřské Rusi - Artanii, byla minulost zapomenuta.“

„Smutné věci jsi mi na rozloučenou vyprávěl,“ řekl jsem, sbíraje se z místa.

„Nech být, sám sis řekl,“ usmál se vedun smutně a zvedl můj batoh.

Za několik minut jsme mlčky došli ke člunu, hodil jsem dovnitř zavazadlo a obrátil se k starci. Stál tam vážně a, jak se mi zdálo, trochu slavnostně. A najednou se moje ruce samy zvedly a "šamana" objaly.

„Stačí, chlapče, stačí, nebo se rozpláču,“ zašeptal. „Dávej na sebe pozor! To, co jsi slyšel, je jen zlomek. Ale máš na rok o čem přemýšlet. Očekávám tě v srpnu...“

„A kdybych mohl přijet dřív?“ zeptal jsem se.

„Budu tě čekat každý den, ale obávám se, že tě objeví. Dosud nemáš pořádnou ochranu.“

Skočil jsem do člunu a odstrčil jej od břehu. Motor ihned naskočil. Zamával jsem starci, přidal jsem plyn a nabíraje rychlost, vyrazil jsem na darovaném člunu ke Kondinsku. V zátočině jsem se znovu ohlédl. Stařec stál na svahu a díval se za vzdalujícím se člunem...